



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 513/2019
26.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца АА из ..., изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14 од 15.12.2017. године, у седници одржаној 26.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14 од 15.12.2017. године у односу на тужиоца АА и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14 од 15.12.2017. године, одбачен је предлог тужилаца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом тог суда Гж1 1677/14 од 09.12.2014. године.

Против напред наведеног решења другостепеног суда, тужилац АА је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиоца АА на основу члана 399. у вези члана 412. став 4. и 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, тужилац АА је са осталим тужиоцима 03.09.2016. године поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14 од 09.12.2014. године, којом је делимично преиначена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 156/14 од 13.03.2014. године и одбијени захтеви тужилаца за исплату увећане плате по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника, који су нерадни дани за 2006.

годину и 2007. годину и захтеви за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на износе увећане плате. Предлог за понављање поступка поднет је на основу члана 426. став 1. тачка 10. ЗПП, а у предлогу је наведено да је исти заснован на новим доказима и да би на основу тога била донета повољнија одлука, а које доказе су претходно прибавили од Бироа за информације од јавног значаја Министарства унутрашњих послова, коме су се 07.03.2016. године обратили са захтевом да им се доставе информације – документи за период од 01.07.2006. године до 31.12.2011. године и то за висину коефицијента за обрачун зараде – решења којим се одређују коефицијенти за обрачун зараде полицијског службеника; назив радног места и звање – решење о распоређивању на радно место полицијског службеника; присутност на раду – радне листе полицијског службеника и то за запосленог у Министарству унутрашњих послова са статусом УОСЛ/ОСЛ, са четвртим степеном стручне спреме, који у назначеном периоду није радио ноћу, прековремено и није радио на дане државних и верских празника који су нерадни дани, односно који није имао тзв. нередовности у раду. У предлогу су даље навели да је поступајући по наведеном захтеву од 07.03.2016. године Одељење за информације од јавног значаја пуномоћнику тужилаца 05.07.2016. године доставило део тражених података, да би 22.07.2016. године доставило преостали део тражених података за предложеног упоредног радника ГГ из ..., те да су 22.07.2016. године, достављањем решења о коефицијенту зараде за упоредног радника од стране Бироа за информације од јавног значаја стекли могућност да употребе прибављене доказе којима се утврђују чињенице и чињенична питања која би правилном применом тумачења материјалног права од стране Врховног касационог суда било неопходно утврдити, а да до правноснажног окончања поступка који је окончан пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14 од 09.12.2014. године нису располагали доказима који су прибављени од Бироа Бироа за информације од јавног значаја, како би те доказе могли да користе пред Основним судом у Зрењанину. У предлогу је цитиран правни став Врховног касационог суда.

Другостепени суд је одбацио, као недозвољен предлог, са образложењем да се предлог за понављање жалбеног поступка заснива на пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14, решењу Врховног касационог суда Рев2 408/16 и на чињеници да је Апелациони суд у Новом Саду променио став у погледу појма упоредног запосленог, али да то у смислу члана 426. тачка 10. ЗПП не представља разлог за понављање поступка, због чега је предлог недозвољен, да тужиоци нису сазнали за нове чињенице или нове доказе, јер наводи о појму упоредног запосленог истакнути у предлогу, у смислу наведеног члана, то нису.

По оцени Врховног касационог суда погрешна је оцена другостепеног суда о недозвољености предлога тужиоца АА за понављање поступка.

Чланом 422. ставом 1. тачком 9. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

Тужилац АА је са осталим тужиоцима поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14, на

основу члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку (која одредба по садржини одговара одредби из члана 426. став 1. тачка 10. важећег ЗПП, на коју се подносилац у предлогу позвао) заснивајући га на новим доказима, који су претходно прибављени од Бироа за информације од јавног значаја Министарства унутрашњих послова на основу којих би за њих могла да буде донета повољнија одлука да су ти докази били употребљени у ранијем поступку, а не с позивом на пресуду Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1677/14, решење Врховног касционог суда Рев 408/16 и промењену праксу Апелационог суда у Новом Саду, како је то погрешно закључио другостепени суд, због чега је наведено решењем морало бити укинато и враћено другостепеном суду да поново одлучи о предлогу тужиоца АА за понављање поступка, јер другостепени суд није утврдио да ли су испуњени услови за понављање поступка са разлога који су предлогом тражени.

У поновном поступку, другостепени суд ће имајући у виду примедбе из овог решења, поново одлучити о предлогу за понављање поступка тужиоца АА, при томе имајући у виду да се у овом случају на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11) примењују одредбе Закона о парничном поступку објављеном у Службеном гласнику РС бр.125/04.

Са напред наведених разлога, како је погрешном применом права, одбачен као недозвољен, предлог тужиоца АА за понављање правноснажно окончаног поступка, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 406. став 1. у вези са чланом 412. став 5. ЗПП.

.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић